

Uchwała Nr XXVII/178/21
Rady Gminy Ojrzeń
z dnia 25 lutego 2021 roku

w sprawie przekazania do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie skargi na uchwałę Nr XXIII/145/20 Rady Gminy Ojrzeń z dnia 26 października 2020 roku w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla fragmentów miejscowości Kicin, Wola Wodzyńska, Halinin gm. Ojrzeń

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2020 r., poz. 713 ze zm.) oraz art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r., poz. 2325 ze zm.), Rada Gminy Ojrzeń uchwała co następuje:

§ 1.

1. Przekazuje się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie skargę Państwa Danuty Różańskiej-Smolińskiej i Krzysztofa Smolińskiego reprezentowanych przez r.pr. Annę Drabarczyk vel Grabarczyk na uchwałę Nr XXIII/145/20 Rady Gminy Ojrzeń z dnia 26 października 2020 roku w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla fragmentów miejscowości Kicin, Wola Wodzyńska, Halinin gm. Ojrzeń wraz z odpowiedzią na skargę, nie uwzględniając jej zarzutów.

2. Treść odpowiedzi na skargę, o której mowa w ust 1, zawiera załącznik do niniejszej uchwały.

§ 2.

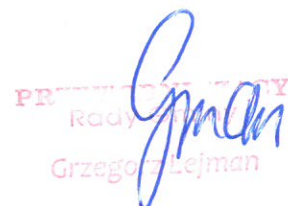
Udziela się upoważnienia radcy prawnemu Pani Danieli Nastaszyc do reprezentowania Rady Gminy Ojrzeń przed sądami administracyjnymi w sprawie skargi na uchwałę Nr XXIII/145/20 Rady Gminy Ojrzeń z dnia 26 października 2020 roku w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla fragmentów miejscowości Kicin, Wola Wodzyńska, Halinin gm. Ojrzeń.

§ 3.

Wykonanie uchwały powierza się Wójtowi Gminy Ojrzeń.

§ 4.

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

PRZEWODNICĄ RADY
Rady Gminy Ojrzeń
Grzegorz Lejman

Załącznik do uchwały Nr XXVII/178/21
Rady Gminy Ojrzeń
z dnia 25 lutego 2021 r.

Ojrzeń, 25 lutego 2021 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny
w Warszawie
ul. Jasna 2/4
00-013 Warszawa

Skarżący: Danuta Różańska-Smolińska
Krzysztof Smoliński

zam. Halinin 6 06-456 Ojrzeń

reprezentowani przez r.pr.

Annę Drabarczyk vel Grabarczyk

ul. Wąwozowa 21/25 Warszawa

Organ : Rada Gminy Ojrzeń

ul. Ciechanowska 27

06-456 Ojrzeń

ODPOWIEDŹ NA SKARGĘ

Rada Gminy Ojrzeń przekazuje wraz z niniejszą odpowiedzią stosownie do postanowień art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U z 2019 r., poz. 2325 ze zm.) skargę Danuty

Różańskiej-Smolińskiej i Krzysztofa Smolińskiego reprezentowanych przez r.pr. Annę Drabarczyk vel Grabarczyk, wniesioną w dniu 2.02.2021 r, roku na uchwałę Nr XXIII/145/20 Rady Gminy Ojrzeń z dnia 26 października 2020 roku w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla fragmentów miejscowości Kicin, Wola Wodzyńska, Halinin gm. Ojrzeń

i wnosi o:

1. oddalenie skargi w całości
2. zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych

UZASADNIENIE

Skarżący wnieśli skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego za pośrednictwem Rady Gminy Ojrzeń na uchwałę Nr XXIII/145/20 Rady Gminy Ojrzeń z dnia 26 października 2020 roku w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla fragmentów miejscowości Kicin, Wola Wodzyńska, Halinin gm. Ojrzeń. Zaskarżona uchwała została opublikowana w Dzienniku Urzędowym Województwa Mazowieckiego z 9 grudnia 2020 r., poz. 12519 i weszła w życie 24 grudnia 2020 roku.

Skarżący wnoszą o stwierdzenie nieważności uchwały w części:

- § 6 ust 2 pkt 2 części tekstowej uchwały w odniesieniu do terenu oznaczonego symbolem "2RU",
 - § 6 ust 2 pkt 3 części tekstowej uchwały w odniesieniu do terenu oznaczonego symbolem "2RU",
 - § 13 części tekstowej uchwały w odniesieniu do terenu oznaczonego symbolem "2RU",
 - § 14 części tekstowej uchwały w odniesieniu do terenu oznaczonego symbolem "5R" w zakresie, w jakim teren ten obejmuje działkę nr 74/8, obr. 25 Halinin,
 - części graficznej uchwały odniesieniu do terenu oznaczonego symbolem "5R" w zakresie, w jakim teren ten obejmuje działkę nr 74/8, obr. 25 Halinin,
- oraz zasądzenie od Organu na ich rzecz na jego rzecz kosztów postępowania.

Skarżący zarzucają w skardze naruszenie podjętą przez Radę Gminy uchwałą przepisów:

- 1) ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, dalej jako "Ustawa" oraz rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia

2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, dalej jako "Rozporządzenie", w tym według skarżących:

- a) art. 17 pkt 14 oraz art. 20 ust 1 ustawy, poprzez nieprzedstawienie przez Wójta Gminy Ojrzeń pełnej listy nieuwzględnionych przez Wójta uwag do projektu Planu i konsekwencji nierozpatrzenia przez Radę Gminy Ojrzeń uwagi do projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, która nie została uwzględniona przez Wójta Gminy Ojrzeń,
 - b) art. 20 ust 1 ustawy, poprzez uczynienie przedmiotem głosowania nie sposobu rozpatrzenia uwag do projektu planu, a jedynie 'nieuwzględnienia" całości lub części uwag nieuwzględnionych przez Wójta Gminy Ojrzeń,
 - c) art. 4 ust 1 ustawy oraz § 4 pkt 1 rozporządzenia poprzez brak ustalenia w planie przeznaczenia terenów oznaczonych symbolem "R",
 - d) art. 15 ust 2 pkt 6 ustawy oraz § 4 pkt 6 oraz § 7 pkt 8 rozporządzenia poprzez wprowadzenie na rysunku planu niekompletnej nieprzekraczalnej linii zabudowy,
 - e) art. 17 pkt 9 ustawy poprzez brak udostępnienia projektu planu oraz prognozy oddziaływania na środowisko w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Urzędu Gminy Ojrzeń oraz zorganizowanie dyskusji publicznej nad przyjętymi w projekcie planu rozwiązaniami jedynie 2 dni po wyłożeniu projektu planu do publicznego wglądu , w okresie trwającego stanu epidemii,
- 2) § 4 ust 1 w zw. z § 143 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie "Zasad techniki prawodawczej", poprzez niedopuszczalne powtórzenia w planie regulacji ustawowych,
- 3) art. 140 ustawy Kodeks cywilny w zw. z art. 1 ust 2 pkt 7, art. 1 ust 3 oraz w zw. z art. 21 ust 1, art. 31 ust 3 i art. 64 ust 1 i 3 Konstytucji RP poprzez ograniczenie prawa skarżących do dysponowania nieruchomością i jej zagospodarowania z uwagi na wprowadzenie zakazu zabudowy nieruchomości oraz dopuszczenie w terenie oznaczonym symbolem "2RU" lokalizacji przedsięwzięć mogących być źródłem negatywnego oddziaływania na nieruchomość, nieproporcjonalnie do celu koniecznego dla zapewnienia racjonalnej gospodarki przestrzennej oraz ponad usprawiedliwione potrzeby publiczne i usprawiedliwione interesy prywatne, a w konsekwencji nadużycie władztwa planistycznego gminy,
- 4) art. 1 ust 3 ustawy oraz art. 32 ust 2 i art. 64 ust 2 Konstytucji RP poprzez naruszenie konstytucyjnej zasady równości, przez zróżnicowanie przeznaczenia nieruchomości objętych planem posiadających analogiczne uwarunkowania,
- 5) art. 1 ust 1 pkt 1 oraz art. 14 ust 1 poprzez uchwalenie planu nie w celu kształtowania polityki przestrzennej gminy, ale w celu uczynienia zadość

partykularnemu interesowi podmiotu zainteresowanego inwestycją na działkach nr 31 i 33/1 położonych w Halininie,

6) art. 9 ust 4 oraz art. 20 ust 1 ustawy poprzez ustalenie w § 13 i 14 uchwały odpowiednio dla terenów zabudowy produkcyjnej w gospodarstwach rolnych, hodowlanych i ogrodnich oraz dla terenów rolniczych sposobu przeznaczenia w sposób sprzeczny z ustaleniami studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy Ojrzeń, uchwalonym uchwałą Nr XXIX/14/2001 Rady Gminy Ojrzeń z dnia 15.11.2001 r.

Z uzasadnienia skargi wynika, że skarżący są właścicielami nieruchomości składającej się z działek nr 74/5 i nr 74/8 poł. w Halininie gmina Ojrzeń. Nieruchomość ta zlokalizowana jest w obszarze strefy C zgodnie z studium.

Planem objęta jest działka nr 74/8 jako położona w terenie oznaczonym symbolem "5R". Działka nr 74/5 nie jest objęta planem.

Zgodnie z treścią § 14 zaskarżonej uchwały dla terenów oznaczonych m.in. symbolem "5R" ustala się zakaz lokalizacji wszelkich budynków, budowli rolniczych, parków wiejskich, rodzinnych ogrodów działkowych i ogrodów botanicznych.

Skarżący uważają, że ograniczenia "są bardzo daleko idące, zakaz całkowitej zabudowy działki stanowi drastyczne ograniczenie przysługującego skarżącym prawa własności" oraz zmianę ich obecnej sytuacji, gdyż mają prawo zabudowy działki.

Odnosząc się do poszczególnych zarzutów Rada Gminy Ojrzeń podnosi, co następuje:

Ad 1a) i 1b) zarzut nieprzedstawienia przez Wójta Gminy Ojrzeń pełnej listy nieuwzględnionych przez Wójta uwag do projektu Planu i konsekwencji nierozpatrzenia przez Radę Gminy Ojrzeń uwagi do projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, która nie została uwzględniona przez Wójta Gminy Ojrzeń

Zarzut jest niezasadny. W dniu w dniu 21 sierpnia 2020 roku skarżący wnieśli uwagi do planu dotyczące braku ograniczeń odnoszących się do zakładów w obszarze oznaczonym symbolem "2RU". Rozpatrując uwagi złożone do projektu planu przez skarżących Wójt Gminy Ojrzeń uwzględnił je. W uzasadnieniu decyzji Wójt Gminy wskazał "W planie wprowadzono ograniczenia odnoszące się m.in. do przedsięwzięć lokalizowanych na terenie "2RU" ustalając, że oddziaływanie inwestycji realizowanych na poszczególnych terenach nie może powodować przekroczenia standardów jakości środowiska poza granicami nieruchomości, do której eksploatujący instalację posiada tytuł prawny. Oznacza to, że na tym terenie będzie możliwa realizacja wyłącznie przedsięwzięć, dla których z przeprowadzonej oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wyniknie, iż nie będzie ono powodowało przekroczenia ustalonych w w polskim prawie norm poza granicami

nieruchomości, do której eksploatujący instalację posiada tytuł prawny, Ponadto biorąc pod uwagę niemierzalne oddziaływania tego typu inwestycji na krajobraz, jak i inne elementy środowiska, wzdłuż linii rozgraniczających terenu 2RU, przy których nie są położone tereny lasów, ustalono obowiązek realizacji strefy zieleni izolacyjnej". Należy również podkreślić, że przez wprowadzenie cytowanego zapisu, ograniczono pośrednio intensywność prowadzonej na terenie 2 RU produkcji do takiej, której instalacje nie będą powodowały sytuacji przekroczenia ustalonych prawem norm. Zakłady lokalizowane na tym terenie będą musiały być również tak zlokalizowane i wyposażone w odpowiednie technologie, aby zgodnie z tymi normami nie powodowały uciążliwości na nieruchomościach sąsiednich. W uzasadnieniu wyjaśnienia wskazanego podczas rozpatrywania uwag, należy również wskazać, że w planie nie tylko zaplanowano strefę zieleni izolacyjnej wzdłuż linii rozgraniczających terenu 2RU, w rejonach gdzie w sąsiedztwie nie są zlokalizowane grunty leśne, ale również wyznaczono nieprzekraczalne linie zabudowy mające na celu odseparowanie planowanej zabudowy na terenie 2RU od innych terenów zabudowy, na których mogą być lokalizowane budynki mieszkalne. Nieprzekraczalną linię zabudowy ustalono od drogi publicznej za południową linią rozgraniczającą terenu 2RU, za którą usytuowane są zabudowania wsi Halinin, w odległości 47 metrów.

Ponieważ, jak wykazano wyżej, uwaga była uwzględniona w projekcie planu przedstawionym do wyłożenia do publicznego wglądu, nie mogła być przedstawiona Radzie Gminy jako nieuwzględniona.

Niezależnie od powyższego należy wskazać, że zgodnie z tezą wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego w sprawie o sygn. akt II OSK 1922/15, która *"Nie negując celowości indywidualnego głosowania nad każdą nieuwzględnioną uwagą, mając na uwadze brak precyzji w formułowaniu przez ustawodawcę podejmowanych przez organ uchwałodawczy czynności, przyjmując należy, że rozpatrzenie uwag może nastąpić w jednym głosowaniu nad uchwaleniem projektu samego planu zagospodarowania przestrzennego"*, podanie w zaskarżonej uchwale wszystkich nieuwzględnionych uwag i uzasadnienie motywów ich nieuwzględnienia, spełnia wymogi prawne.

Ponadto w wyroku z dnia 1 października 2019 r. Sygn. akt II OSK 2744/19 Naczelny Sąd Administracyjny przesądził, że *"rozstrzygnięcie rady w przedmiocie zgłoszonych uwag ma wprawdzie charakter merytoryczny i towarzyszy mu ocena zasadności uwagi, w której wyniku uwaga może zostać uwzględniona lub odrzucona, to jednak przyjmując należy, że może to nastąpić w jednym głosowaniu nad uchwaleniem projektu samego planu"*.

Z tych powodów zarzuty naruszenia art. 17 pkt 14 oraz art. 20 ust 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, są niezasadne.

Ad 1c) brak ustalenia w planie przeznaczenia terenów oznaczonych symbolem "R",

Zarzut jest niezasadny. Skarżący w dniu 21 sierpnia 2020 roku złożyli do projektu planu m.in. uwagę "4.Brak ustalenia w projekcie przeznaczonych terenów oznaczonych symbolem "R". Wójt Gminy Ojrzeń uwzględnił uwagę. W uzasadnieniu decyzji wskazał m.in."Projekt planu określił przeznaczenie terenów oznaczonych symbolem "R" jako tereny rolnicze i uszczegółowił zakres możliwego użytkowania i zagospodarowania tych terenów wykluczając lokalizację wszelkich budynków, budowli rolniczych, parków wiejskich, rodzinnych ogrodów działkowych i ogrodów botanicznych. Sformułowanie "grunt rolny" zdefiniowane jest w ustawie o ochronie gruntów rolnych i leśnych, w planie nie powielano więc zdefiniowanych w aktach wyższego rzędu definicji. Projekt planu został uzupełniony o informację do jakich przepisów odrębnych odnosi się zapis "grunty rolne". Ustawa o ochronie gruntów rolnych i leśnych określa katalog form zagospodarowania i użytkowania gruntów rolnych. Przeznaczenie terenu rolniczego na inny cel niż wskazany w wymienionej ustawie jest rozumiane jako zmiana przeznaczenia gruntu rolnego na cele nierolnicze i w szczególnych przypadkach wymaga uzyskania zgody właściwego organu na taką zmianę. Istotne jest więc jednoznaczne określenie w planie zasad zagospodarowania i użytkowania terenów rolniczych w odniesieniu do pojęć zawartych w ustawie o ochronie gruntów rolnych i leśnych. Powyższe zostało zrealizowane.

Ponieważ, jak wykazano wyżej, uwaga była uwzględniona w projekcie planu przedstawionym do wyłożenia do publicznego wglądu zarzut naruszenia art. 4 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz § 4 pkt 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, są niezasadne.

Ad 1d) wprowadzenie na rysunku planu niekompletnej nieprzekraczalnej linii zabudowy

Zarzut jest niezasadny. Nieprzekraczalne linie zabudowy zostały wprowadzone prawidłowo, tj. domykają się w obrębie wyznaczonych terenów zabudowy określając obszar tzw. "ruchu budowlanego". Brak jest w przepisach prawa wymogu wyznaczenia linii zabudowy wokół całego terenu zabudowy wydzielonego liniami rozgraniczającymi, jest to natomiast możliwe w przypadku istnienia ku temu przesłanek. Przy lokalizowaniu budynków na działkach budowlanych stosuje się również przepisy odrębne, w tym rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie określające m.in. zasady sytuowania budynków przy granicy z działką budowlaną.

Podkreślenia wymaga, że prawidłowość wyznaczonych w planie nieprzekraczalnych linii zabudowy potwierdził w trybie nadzoru Wojewoda Mazowiecki w Rozstrzygnięciu nadzorczym znak WNP-I.4131.189.2020.MW1 z dnia

30 listopada 2020 r., nie stwierdzając w tym zakresie naruszenia obowiązującego prawa.

Mając powyższe na względzie zarzut naruszenia art. 15 ust 2 pkt 6 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz § 4 pkt 6 oraz § 7 pkt 8 rozporządzenia Ministra Infrastruktury w zakresie wprowadzenia na rysunku planu niekompletnej nieprzekraczalnej linii zabudowy, jest niezasadny.

Ad 1e) brak udostępnienia projektu planu oraz prognozy oddziaływania na środowisko w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Urzędu Gminy Ojrzeń oraz zorganizowanie dyskusji publicznej nad przyjętymi w projekcie planu rozwiązaniami jedynie 2 dni po wyłożeniu projektu planu do publicznego wglądu, w okresie trwającego stanu epidemii

Zarzut jest niezasadny. Zgodnie z przepisem art. 17 pkt 9 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym projekt planu wraz z prognozą oddziaływania na środowisko wyklada się do publicznego wglądu w terminie co najmniej 21 dni oraz organizuje się w tym czasie dyskusję publiczną nad przyjętymi w projekcie planu rozwiązaniami. Termin dyskusji publicznej może być więc ustalony dowolnie w ramach wskazanych w ogłoszeniu i obwieszczeniu 21 dni wyłożenia projektu planu wraz z prognozą oddziaływania na środowisko do publicznego wglądu.

Pojęcie dyskusji publicznej nie zostało zdefiniowane przez ustawodawcę, nie została także wskazana forma bądź zasady jej przeprowadzenia. Z brzmienia art. 17 pkt 9 u.p.z.p. można jednak wywieść, że dyskusję organizuje wójt (burmistrz, prezydent miasta), odbywa się ona w czasie wyłożenia projektu do publicznego wglądu, a jej przedmiotem są w szerokim zakresie rozwiązania przyjęte w projekcie planu miejscowego. Nie ma także ograniczeń podmiotowych do udziału w dyskusji – wypowiedać mogą się tak mieszkańcy gminy, jak i osoby w niej niezamieszkałe, przedstawiciele innych środowisk, osoby prawne oraz organy administracji i jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej (por. Z. Niewiadomski (red.), *Planowanie i zagospodarowanie przestrzenne. Komentarz*, Warszawa 2019, s. 219-220). W orzecznictwie podkreśla się natomiast, iż pod pojęciem dyskusji publicznej należy rozumieć umożliwienie wypowiedzenia się społeczeństwa na temat proponowanych rozwiązań. Podmioty w niej uczestniczące powinny wobec tego mieć zapewnioną możliwość i swobodę wyrażenia swoich opinii (por. wyrok NSA z 20 czerwca 2006 r., II OSK 277/06).

Wyłożenie projektu planu wraz z prognozą oddziaływania na środowisko zostało poprzedzone zamieszczeniem ogłoszeń i obwieszczeń w dniu 16 czerwca 2020 r. informujących społeczeństwo o wyłożeniu wymienionych dokumentów w terminie od 23 czerwca 2020 r. do dnia 23 lipca 2020 r., tj. okres 30 dni i o możliwości składania uwag do dnia 6 sierpnia 2020 roku, a także o dyskusji publicznej nad przyjętymi w projekcie rozwiązaniami, planowanej w terminie 25 czerwca 2020 roku. Następnie w

związku z wejściem w życie ustawy z dnia 19 czerwca 2020 r. o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami COVID-19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem COVID-19 zmieniającej art. 17 pkt 9 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, poprzez wprowadzenie obowiązku udostępniania w BIP na stronie podmiotowej wykładanych dokumentów, wydłużono termin wyłożenia projektu planu wraz z prognozą do dnia 10 sierpnia 2020 roku oraz okres składania uwag dotyczących tych dokumentów do dnia 24 sierpnia 2020 roku, a na stronie BIP zamieszczono projekt planu wraz z prognozą oddziaływania na środowisko. Informację o tych zmianach zawarto w obwieszczeniu i ogłoszeniu, które ukazały się w dniu 17 lipca 2020 roku, tj. na 7 dni przed upływem pierwotnego zakończenia etapu wyłożenia do publicznego wglądu.

Reasumując - okres wyłożenia wymienionych dokumentów do publicznego wglądu trwał od dnia 23 czerwca 2020 r. do dnia 10 sierpnia 2020 r., tj. 48 dni, zaś projekt planu wraz z prognozą oddziaływania na środowisko został udostępniony na stronie BIP Gminy Ojrzeń w dniach od 23 lipca 2020 r. do dnia 10 sierpnia 2020 r., tj. na 22 dni.

Podkreślić należy również, że w wyniku uchylecia art. 15 zzs ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych ustawą z dnia 14 maja 2020 r. o zmianie niektórych ustaw w zakresie działań osłonowych w związku z rozprzestrzenieniem się wirusa SARS-CoV-2, od 24 maja 2020 zaczęły biec terminy, w tym związane z wyłożeniem projektu planu oraz rozpatrzeniem uwag wniesionych do projektu planu miejscowego w trakcie jego konsultacji publicznych.

Powyższe wskazuje, że procedura z art. 17 pkt 9 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym została przeprowadzona prawidłowo, a zarzut w tym zakresie jest niezasadny.

Ad 2) niedopuszczalne powtórzenia w planie regulacji ustawowych

Zarzut jest niezasadny. Zgodnie z § 143 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie "Zasad techniki prawodawczej" do projektów aktów prawa miejscowego stosuje się odpowiednio zasady wyrażone w dziale VI, z wyjątkiem § 141, w dziale V, z wyjątkiem § 132, w dziale I w rozdziałach 1–7 i w dziale II, a do przepisów porządkowych – również w dziale I w rozdziale 9, chyba że odrębne przepisy stanowią inaczej.

Przepis § 21 ust 1 oraz § 125 ust 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w zw. z § 143 rozporządzenia Rady Ministrów, w

przepisach ogólnych uchwały w sprawie planu umieszcza się zakres spraw regulowanych uchwałą lub spraw wyłączonych spod jej regulacji. Wymienione w skardze wyrażenie "W planie określa się zasady kształtowania zabudowy oraz wskaźniki zagospodarowania terenu, maksymalną i minimalną intensywność zabudowy jako wskaźnik powierzchni całkowitej zabudowy w odniesieniu do powierzchni działki budowlanej, minimalny udział procentowy powierzchni biologicznie czynnej w odniesieniu do powierzchni działki budowlanej, maksymalną wysokość zabudowy, minimalną liczbę miejsc parkingowych, w tym miejsca przeznaczone do parkowania z kartą parkingową i sposób ich realizacji oraz linie zabudowy i gabaryty obiektów" zostało w planie zastosowane w § 3 ust 1 określającym jakie ustalenia zostały zawarte w planie i odnosi się bezpośrednio do treści art. 15 ust 2 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, który stanowi, że plan miejscowy przewidujący lokalizację obiektu handlowego, o którym mowa w art. 10 ust. 3a, sporządza się dla terenu położonego na obszarze obejmującym co najmniej obszar, na którym powinny nastąpić zmiany w strukturze funkcjonalno-przestrzennej, w wyniku realizacji tego obiektu.

Nie kwestionując, że treść § 137 załącznika do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie: "Zasad techniki prawodawczej", zgodnie z którą w uchwale i zarządzeniu nie powtarza się przepisów ustaw, ratyfikowanych umów międzynarodowych i rozporządzeń, jest stosowana do aktów prawa miejscowego na mocy § 143, organ podnosi, że zakaz ten nie ma charakteru bezwzględny. Dopuszcza się bowiem możliwość powtórzenia w akcie niższego rzędu przepisu ustanowionego w akcie wyższego rzędu w sytuacji, kiedy ma on niejako charakter przepisu "zapowiadającego" dalsze uregulowania. Innymi słowy, chodzi o sytuację, w której bez zastosowania tego powtórzenia dalsze przepisy aktu normatywnego: "sprawiają wrażenie wyrwanych z kontekstu, lub nie tworzą zamkniętej całości czy nie są wystarczająco komunikatywne" (D. Szafranski, Zasady techniki prawodawczej w zakresie aktów prawa miejscowego. Komentarz praktyczny z wzorami oraz przykładami, Legalis/el.; por. wyrok NSA z 12.09.2017 r., II OSK 2884/16). Taka sytuacja ma miejsce w tym przypadku. Powtórzenia dokonywane w przedmiotowym planie mają na celu ułatwienie czytelności przyjętych regulacji.

Ad 3) ograniczenie prawa skarżących do dysponowania nieruchomością i jej zagospodarowania z uwagi na wprowadzenie zakazu zabudowy nieruchomości oraz dopuszczenie w terenie oznaczonym symbolem "2RU" lokalizacji przedsięwzięć mogących być źródłem negatywnego oddziaływania na nieruchomość, nieproporcjonalnie do celu koniecznego dla zapewnienia racjonalnej gospodarki przestrzennej oraz ponad usprawiedliwione potrzeby publiczne i usprawiedliwione interesy prywatne, a w konsekwencji nadużycie władztwa planistycznego gminy,

Zarzut jest niezasadny. Skarżący są współwłaścicielami nieruchomości składającej się z dwóch działek, tj objętej zaskarżoną uchwałą działki nr 74/8 położonej w terenie oznaczonym symbolem "5R" i działki nr 74/5 nie objętej planem. Działka nie objęta zaskarżoną uchwałą, zgodnie z ewidencją gruntów obejmuje użytek Br-R o pow. 1915 m², zaś cały teren niezabudowany obejmuje powierzchnię 11 956 m². Zatem aż 83 % tego terenu jest obecnie niezabudowana i może zostać wykorzystana na rozbudowę gospodarstwa rolnego, w tym również w zakresie budowy kolejnego budynku mieszkalnego.

Pozostała część nieruchomości objęta zaskarżoną uchwałą oznaczona jest w planie jako teren "2RU". Opracowując plan organ rozważył starał się w jak największym stopniu zabezpieczyć potrzeby społeczności lokalnej.

W planie wprowadzono szereg regulacji mających na celu eliminację negatywnego oddziaływania na środowisko, w tym zdrowia ludzi, dopuszczonych planem inwestycji w obrębie terenu 2RU. W tym celu m.in. wprowadzono regulacje § 6 ust 4, ust 5 i ust 9 oraz wyznaczenie nieprzekraczalnych linii zabudowy w terenie 2RU w odległości co najmniej 15 m od terenu 3 RM w celu odseparowania zabudowy na tych terenach. Realizacja tych ustaleń wymusza wprowadzenie na terenie 2RU takich rozwiązań technologicznych i technicznych, które spowodują, że realizowane na jego terenie inwestycje nie będą powodować przekroczenia standardów jakości środowiska określonych przepisami prawa poza tym terenem.

Należy wskazać, że planowany w planie miejscowym teren 2 RU jest położony podstawowo w obszarze rolno-leśnym, w tym około połowa jego obwodu jest otoczona bezpośrednio lub w bliskim sąsiedztwie gruntami leśnymi. Został on więc zaplanowany w rejonie gminy o małym zagęszczeniu zabudowy.

Podkreślenia wymaga, że choć ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym statuuje obowiązek uwzględniania w zagospodarowaniu przestrzennym prawa własności, to jednak nie jest to obowiązek o charakterze bezwzględny. Na uwagę zasługuje w tym zakresie pogląd wyrażony w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 16 grudnia 2005 r., II OSK 119/05, że ustawa statuuje obowiązek uwzględniania w zagospodarowaniu przestrzennym prawa własności, to jednak nie można z niej wyprowadzać zakazu przeznaczania w planach miejscowych dla realizacji celów leżących w interesie publicznym terenów niestanowiących własności gminy czy Skarbu Państwa.

Z kolei w wyroku z dnia 4 grudnia 2012 r. Sygn. akt II OSK 2249/12 Naczelny Sąd Administracyjny stwierdził, że *"Ograniczenie prawa własności jest skutkiem uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, który jest podstawowym instrumentem zagospodarowania przestrzennego. Ten sposób ingerencji w prawo własności jest jednak dozwolony na gruncie obowiązujących przepisów, jeśli nie godzi w istotę prawa własności. Ograniczenia godzące w istotę prawa własności,*

to ograniczenia, które pozostawiają właścicielowi działek jedynie pozór prawa własności. Właściciel dotknięty takim ograniczeniem jest właścicielem jedynie nominalnie. Ograniczeniem takim byłby na przykład zakaz zbywania nieruchomości, zakaz jakiegokolwiek zagospodarowania nieruchomości, nakaz podziału nieruchomości na działki o powierzchni tak małej, że wykluczałoby to ich racjonalne zagospodarowanie. Analogiczny pogląd NSA zawarł również w wyroku z dnia 18 września 2012 r., II OSK 1575/12, stwierdzając, że "ograniczenia godzące w istotę prawa własności, to ograniczenia, które pozostawiają właścicielowi działek jedynie pozór prawa własności. Właściciel dotknięty takim ograniczeniem jest właścicielem jedynie nominalnie". Żaden z wymienionych w tym wyroku niedopuszczalnych zakazów nie został zawarty w zaskarżonej uchwale. Zaprezentowana wykładnia rozwiązań przyjętych przez prawodawcę miejscowego wynikająca z orzecznictwa Sądów Administracyjnych, przesądza, że w stosunku do należącej do strony skarżącej nieruchomości, zapisy zaskarżonej uchwały nie naruszają istoty prawa własności.

W przedmiotowej sprawie nie można mówić o ograniczeniu prawa własności skarżących, gdyż ograniczenia godzące w istotę prawa własności, to ograniczenia, które pozostawiają właścicielowi działki jedynie pozór prawa własności, a więc określają takie przeznaczenie, że wykluczałoby to ich racjonalne zagospodarowanie (por. wyrok NSA z dnia 9 lipca 2014 r., sygn. akt II OSK 289/13, z dnia 18 września 2012 r., II OSK 1575/12, z 4 grudnia 2012 r., sygn. akt II OSK 2249/12, wyrok WSA w Warszawie z 29 września 2008 r., sygn. IV SA/Wa 2350/07).

Powyższe rozważania pozostają w związku z postawionym w skardze zarzutem naruszenia art. 140 k.c., gdyż również ten przepis dopuszcza ograniczenia w korzystaniu z prawa własności, które to graniczenia wynikać muszą z aktów rangi ustawowej. Z uwagi na fakt, że prawo stanowienia miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego znajduje swoje umocowanie w ustawie o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym warunek ten bezspornie należy uznać za spełniony.

Jak wskazał NSA w wyroku z 14 listopada 2012 r. sygn. II OSK 2226/12 *"prawa własności nie należy rozumieć jako prawa absolutnego, bowiem może być ono ograniczone w drodze ustawy i taką ustawą jest m.in. ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Plan zagospodarowania przestrzennego może wkraczać w sferę wykonywania prawa własności."*

Organ wskazuje również na pogląd zawarty w wyroku WSA w Kielcach z 31 stycznia 2017 r., II SA/Ke 945/16, że *"Ocena kwestii nadużycia władztwa planistycznego sprowadza się do zbadania czy ustalone w planie miejscowym ograniczenia prawa własności nieruchomości są konieczne dla ochrony innych wartości, jak na przykład bezpieczeństwo i porządek publiczny, ochrona środowiska, a także wolności i praw innych osób."*

W przekonaniu organu w niniejszej sprawie nie doszło do przekroczenia przez organ władztwa planistycznego ani zasad równości i proporcjonalności. Rozważono bowiem okoliczności przekładające się na prawidłowość zajętego stanowiska, w tym wymienione w art. 1 ust. 2 ustawy z planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wartości, które organy planistyczne mają obowiązek chronić. Co jest istotne - prawo własności jest tylko jednym z nich. W stanie faktycznym niniejszej sprawy organ miał również obowiązek uwzględnić: wymagania ładu przestrzennego, wymagania ochrony środowiska, potrzeby interesu publicznego oraz bezpieczeństwo ludzi i mienia.

Powyższe wskazuje, że plan nie wpłynie na nieproporcjonalne ograniczenie prawa skarżących do dysponowania nieruchomością i jej zagospodarowania i nie narusza art. 140 ustawy Kodeks cywilny w zw. z art. 1 ust 2 pkt 7, art. 1 ust 3 oraz w zw. z art. 21 ust 1, art. 31 ust 3 i art. 64 ust 1 i 3 Konstytucji RP.

Ad 4) naruszenie konstytucyjnej zasady równości, przez zróżnicowanie przeznaczenia nieruchomości objętych planem posiadających analogiczne uwarunkowania

Organ opracowując plan brał pod uwagę zarówno interesy prywatne jak i interes publiczny. Wymagało to wprowadzenia również określonych ograniczeń. Ograniczenia te jednak dotyczą nie tylko skarżących, ale i innych mieszkańców Gminy, będących właścicielami nieruchomości leżących w terenie oznaczonym w powyższy sposób i wynikają z zamierzeń planistycznych w gminie. Subiektywne przekonanie skarżących, iż miała miejsce dyskryminacja w stosunku do nich i ich zamierzeń gospodarczych nie znajduje potwierdzenia w ramach analizy części tekstowej i graficznej planu. Podkreślenia wymaga, że podstawowe znaczenie ma realizacja w planie zagospodarowania określonej koncepcji zagospodarowania, przewidzianej dla danego terenu.

Organ podkreśla, że przysługujące gminie władztwo planistyczne daje jej uprawnienie do wprowadzania ograniczeń w wykonywaniu prawa własności w stosunku do nieruchomości położonych na jej terenie. Tego rodzaju ograniczenia zawarte są w ustaleniach dotyczących przedmiotowego obszaru R5, co nie stanowi przekroczenia granic władztwa planistycznego gminy.

Zdaniem organu nietrafne są zarzuty skarżących dotyczące naruszenia art. 32 Konstytucji RP, normującego zasadę równości wobec prawa, rozumianą jako posługiwanie się tymi samymi kryteriami w stosunku do osób znajdujących się w tej samej sytuacji prawnej. Na gruncie orzecznictwa ukształtował się bowiem pogląd, iż zasada równości nie może być rozumiana jako wartość bezwzględna, a art. 32 Konstytucji nie może stanowić samodzielnej podstawy zarzutów, bowiem zasady w nim wyrażone konkretyzowane są przez przepisy szczegółowe i dopiero wspólnie z kryteriami w nich zawartymi, mogą stanowić łączne kryterium oceny równego traktowania, niezależnie od tego, czy mamy do czynienia ze stosowaniem czy z tworzeniem prawa.

Zadaniem organu nie da się także uznać trafności zarzutu skargi dotyczącego naruszenia art. 64 Konstytucji RP, wskazującego na prawo do ochrony własności, która może być ograniczona tylko w drodze ustaw. Ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, będąc taką ustawą, którą wskazuje w tym przepisie Konstytucja, normuje w art. 6 ust. 1, iż sposób wykonywania prawa własności nieruchomości określają, wraz z innymi przepisami, ustalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, a na gruncie ust. 2 tego przepisu właściciel ma w granicach ustawowych prawo do zagospodarowania terenu zgodnie z warunkami ustalonymi w planie miejscowym.

W zaskarżonej uchwale zarówno działka skarżących, jak i inne działki położone w jej bezpośrednim sąsiedztwie, oznaczone symbolem R5, podlegają zakazowi. Nie można więc twierdzić w takiej sytuacji, że uchwalając plan naruszono konstytucyjną zasadę równości wobec prawa.

Należy w tym miejscu podkreślić, że art. 32 Konstytucji RP stanowiącego, że wszyscy są równi wobec prawa i mają prawo do równego traktowania przez władze publiczne, nie można rozumieć w ten sposób, że w demokratycznym państwie prawa nie ma miejsca na jakiegokolwiek różnicowanie sytuacji prawnej obywateli i innych podmiotów. Równość wobec prawa to nakaz równego traktowania obywateli wobec obowiązującego prawa, a nie zakaz różnicowania ich sytuacji w stanowionych normach prawnych, w tym w zakresie sposobu wykonywania prawa własności w prawie o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Ponadto, na gruncie orzecznictwa ukształtował się pogląd, iż zasada równości nie może być rozumiana jako wartość bezwzględna, a art. 32 Konstytucji nie może stanowić samodzielnej podstawy zarzutów, bowiem zasady w nim wyrażone konkretyzowane są przez przepisy szczegółowe i dopiero wspólnie z kryteriami w nich zawartymi, mogą stanowić łączne kryterium oceny równego traktowania, niezależnie od tego, czy mamy do czynienia ze stosowaniem, czy z tworzeniem prawa (por. wyrok NSA z dnia 14 marca 2006 r., I OSK 67/06, wyrok WSA w Warszawie z dnia 21 listopada 2006 r., II SA/Wa 1615/06, wyrok WSA w Lublinie z dnia 8 maja 2014 r., II SA/Lu 843/12; por. też postanowienie SN z dnia 24 stycznia 2007 r., II KK 248/06).

Z powyższych względów nietrafny jest zarzut naruszenia art. 1 ust 3 ustawy oraz art. 32 ust 2 i art. 64 ust 2 Konstytucji RP poprzez naruszenie konstytucyjnej zasady równości, przez zróżnicowanie przeznaczenia nieruchomości objętych planem posiadających analogiczne uwarunkowania.

Ad 5) uchwalenie planu nie w celu kształtowania polityki przestrzennej gminy, ale w celu uczynienia zadość partykularnemu interesowi podmiotu zainteresowanego inwestycją na działkach nr 31 i 33/1 położonych w Halininie,

Zarzut jest niezasadny. Uchwalenie planu poprzedzone jest procesem, w którym istnieje możliwość składania wniosków i uwag zgodnie z zasadami określonymi w art.

17 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Plan został sporządzony zgodnie z zasadami ładu przestrzennego, zaplanowano tereny o różnym sposobie przeznaczenia w optymalnym miejscu, tj. np. tereny zabudowy produkcyjnej w gospodarstwach rolnych, hodowlanych, ogrodnich oraz tereny zabudowy zagrodowej w gospodarstwach rolnych, hodowlanych i ogrodnich w rejonie gminy o dominacji funkcji rolniczej z małym udziałem zabudowy. natomiast rozwój zabudowy zaplanowano w rejonie gminy obsługiwanym przez układ dróg publicznych oraz przez sieci i urządzenia infrastruktury technicznej - wodociągów i elektroenergetyki. Ponadto zaplanowano również zachowanie terenów rolnych, będących bazą dla funkcjonowania rolnictwa w gminie i wykluczono na tych terenach lokalizację zabudowy.

I co jest najistotniejsze - ustalone w planie przeznaczenie jest kontynuacją funkcjonujących w tym rejonie form użytkowania i zagospodarowania terenu.

Zarzut naruszenia art. 1 ust 1 pkt 1 oraz art. 14 ust 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym jest nieuzasadniony.

Ad 6) ustalenie w § 13 i 14 uchwały odpowiednio dla terenów zabudowy produkcyjnej w gospodarstwach rolnych, hodowlanych i ogrodnich oraz dla terenów rolniczych sposobu przeznaczenia w sposób sprzeczny z ustaleniami studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy Ojrzeń, uchwalonym uchwałą Nr XXIX/14/2001 Rady Gminy Ojrzeń z dnia 15.11.2001 r.

Zarzut jest nieuzasadniony. Obszar planu według ustaleń Studium położony jest w strefie C - rozwoju funkcji rolno-leśnych i rekreacyjno-wypoczynkowych, wytypowanym w oparciu o tereny charakteryzujące się mniej korzystnymi uwarunkowaniami glebowymi rolniczej przestrzeni produkcyjnej, ale posiadającymi spore walory przyrodniczo-krajobrazowe. Jako główne kierunki zagospodarowania przestrzennego w strefie C w Studium wskazano zachowanie i rozwój funkcji rolniczej i leśnej obszaru przy równoczesnym wykorzystaniu walorów krajobrazowo-przyrodniczych do rozwoju funkcji rekreacyjno-wypoczynkowej.

W planie zachowano obszary rolniczej przestrzeni produkcyjnej w postaci terenów rolniczych, oznaczonych symbolem "R" oraz wskazano obszary zabudowy służące obsłudze rolnictwa, a także produkcji rolniczej, oznaczone symbolami "RM" i "RU". Ponadto zachowane zostały tereny otwarte, w tym w Nadwkrzańskim Obszarze Chronionego Krajobrazu, które stanowią bazę dla rozwoju funkcji rekreacyjno-wypoczynowych, m.in. szlaków turystycznych, a na terenach zabudowy zagrodowej jako jedna z działalności prowadzonych przez rolników może być agroturystyka.

Podkreślenia wymaga, że w Studium nie wskazano, że na wszystkich terenach rolnych powinna być dopuszczona realizacja zabudowy związanej z produkcją rolną. Tym samym zapisy w planie dla terenów zabudowy produkcyjnej w gospodarstwach

rolnych, hodowlanych i ogrodniczych oraz dla terenów rolniczych sposobu przeznaczenia nie są sprzeczne z ustaleniami studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy Ojrzeń, uchwalonym uchwałą Nr XXIX/14/2001 Rady Gminy Ojrzeń z dnia 15.11.2001 r.

Wprowadzenie w planie zapisów dopuszczających realizację zabudowy związanej z produkcją rolną na wszystkich obszarach spowodowałoby dopuszczenie możliwości realizacji zabudowy niezgodnie z przepisem art. 1 ust 2 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. W szczególności w takim planowaniu nie zostałyby uwzględnione wymagania ładu przestrzennego, walorów krajobrazowych, ochrony środowiska, w tym ochrony gruntów rolnych i walorów ekologicznych przestrzeni. Takie rozwiązania byłyby również sprzeczne z przepisem art. 1 ust 4 pkt 4 wymienionej ustawy poprzez zaplanowanie nowych terenów zabudowy na obszarach nie charakteryzujących się wykształconą zwartą strukturą funkcjonalno-przestrzenną, a także nie obsługiwanych przez sieci i urządzenia infrastruktury technicznej.

Wbrew zarzutom skarżących ustalenie w planie omawianych terenów jest adaptacją wytycznych Studium gminy Ojrzeń w zakresie zachowania funkcji rolniczej, dla której podstawą do rozwoju są tereny gdzie jest możliwe prowadzenie produkcji rolnej (tereny oznaczone symbolem "R" i "RU") oraz tereny jej obsługi (tereny oznaczone symbolem "RM" i "RU"). Znaczenie mam również to, że planowane przeznaczenie nie wyklucza rozwoju funkcji wypoczynkowo-rekreacyjnych w tym rejonie gminy, tj. w strefie C Studium gminy Ojrzeń.

Biorąc powyższe pod uwagę zarzut niezgodności zapisów planu z zapisami Studium, tj. naruszenia art. 9 ust 4 oraz art. 20 ust 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym jest całkowicie nieuzasadniony.

Reasumując - zdaniem organu wszystkie zarzuty skarżących nie zasługują na uwzględnienie. Przyjmując kwestionowane przez skarżących rozwiązania planistyczne Rada Gminy Ojrzeń nie przekroczyła granic przysługującego jej władztwa planistycznego. W sposób autonomiczny zadecydowano o przeznaczeniu i zagospodarowaniu terenu, wdrażając przy tym optymalne rozwiązania wynikające z sąsiedztwa działki skarżących. Rada Gminy zrealizowała przysługujące gminie prawo władczego rozstrzygnięcia o przeznaczeniu terenów pod określone funkcje z zachowaniem określonych w ustawie o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym zasad i trybu sporządzania planu. W konsekwencji ocena przyjętych przez organ planistyczny rozwiązań prowadzi do wniosku, że rozwiązania te, we wskazanym w skardze zakresie nie naruszają obowiązującego prawa, w tym konstytucyjnej zasady proporcjonalności określonej w art. 31 ust. 3 oraz zasady ochrony prawa własności ustanowionej w art. 64 Konstytucji RP i art. 140 k.c.

Organ podkreśla również, że niezasadne są dodatkowe zarzuty skarżących formułowane pod adresem Prognozy oddziaływania na środowisko. Dokument ten

wraz z uchwałą o przystąpieniu do sporządzania planu miejscowego i uzgadniany był m.in. z Regionalnym Dyrektorem Ochrony Środowiska, Mazowieckim Wojewódzkim Inspektorem Ochrony Środowiska, Mazowieckim Państwowym Inspektorem Sanitarnym, państwowym Powiatowym Inspektorem Sanitarnym w Ciechanowie. Opiniowano i uzgadniano m.in. teren oznaczony w planie symbolem "2RU". Wszystkie warunki wynikające z opinii i uzgodnień tych organów zostały zawarte w prognozie.

Rada Gminy Ojrzeń informuje również, że zaskarżona uchwała była przedmiotem badania w trybie nadzoru przez Wojewodę Mazowieckiego, który rozstrzygnięciem nadzorczym znak WNP-I.45131.189.2020.MW1 stwierdził nieważność uchwały w części ustaleń, nie objętych przedmiotem niniejszej skargi.

Mając powyższe na względzie organ wnosi jak na wstępie.

W załączeniu:

1. skarga
2. odpis odpowiedzi na skargę
3. akta postępowania

PRZEWODNICĄCY
Rady Gminy
Grzegorz Lejman